

Από το σκοτάδι στο φως (π.Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Την παραμονή της εισόδου στη Μεγάλη Σαρακοστή όλα μέσα στην Εκκλησία μιλούν για μετάνοια. Η υπέροχη υμνολογία «ντύνει» ποιητικά το κήρυγμα της μετανοίας· το ευαγγελικό ανάγνωσμα μας δίνει τα «κλειδιά» για να ανοίξουμε τις πύλες της μετανοίας· και το αποστολικό ανάγνωσμα μας θυμίζει μία από τις πιο αφυπνιστικές προτροπές του αποστόλου Παύλου για μετάνοια. Ουσιαστικά ο πρωτοκορυφαίος απόστολος επαναλαμβάνει με τον δικό του γλαφυρό τρόπο το κήρυγμα του Χριστού και του Προδρόμου του: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών».

??

Χαροποιός αφύπνιση

«Μετάνοια» για τον άγιο Απόστολο σημαίνει μετάβαση από το σκοτάδι στο φως. Όσο είμαστε προσκολλημένοι στα ονειρώδη και απατηλά αυτής της ζωής και ακόμη χειρότερα στα έργα της αισχύνης, τόσο περπατάμε στο σκοτάδι της νύχτας και βυθιζόμαστε στον ύπνο της αμαρτίας. Πράγματι, σε θανατηφόρο ύπνο βυθίζεται ο άνθρωπος που απομακρύνεται από τον Θεό· έναν ύπνο, που -κατά τον άγιο Μάρκο τον ασκητή- τον τρέφουν η αμέλεια, η λήθη και η άγνοια. Τα τρία αυτά ναρκωτικά πάθη ο άγιος Μάρκος τα ονομάζει τρομερούς «ανθρωποκτόνους

δράκοντες».

Αντίθετα, αυτό που πρέπει να μας ξυπνάει δεν είναι ο τρόμος της απειλής ενός δικαστηρίου, αλλά η χαροποιός μνήμη ότι κάθε μέρα που περνάει είμαστε, αν πραγματικά εμείς το θέλουμε, πιο κοντά στη σωτηρία μας. Διότι, αν προετοιμαζόμαστε σωστά, «σωτήριος θα είναι για εμάς η της κρίσεως ημέρα», λέει ένας ερμηνευτής. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός κάνει και μία ρεαλιστική επισήμανση: «Συνήθως, ενώ ξεκινάμε κάτι με ενθουσιασμό, σταδιακά η προθυμία για δουλειά μειώνεται. Εδώ όμως ο Απόστολος μας παρακινεί στο αντίθετο: όσο περισσότερο πλησιάζει η ώρα της παρουσίας του βασιλέως και της απονομής των βραβείων, με τόσο περισσότερο ζήλο πρέπει να προετοιμαζόμαστε».

Η προετοιμασία συνίσταται στο να απαρνηθούμε τα έργα του σκότους· αλλού (Γαλ. 5,19) ο άγιος Απόστολος θα τα ονομάσει «έργα της σαρκός», στα οποία -όπως και εδώ- θα συμπεριλάβει όχι μόνο τη μέθη, την πορνεία και την ασέλγεια αλλά και τη ζήλια, τον θυμό, τον φθόνο, τις έριδες και τα όμοια. Έτσι, αφού ξεντυθούμε αυτά τα «ρούχα της νύχτας», θα πρέπει να ντυθούμε τα λαμπρά ενδύματα της ημέρας, που τα ονομάζει «όπλα του φωτός». «Όπλα του φωτός» είναι οι κατά Θεόν αρετές· και τις ονομάζει «όπλα», διότι -κατά τον ιερό Χρυσόστομο- κάνουν την ψυχή να νιώθει ασφάλεια στον αγώνα της κατά της αμαρτίας και του διαβόλου. Σ' αυτόν, λοιπόν, τον αγώνα, στον οποίο μας καλεί η Εκκλησία ιδιαίτερα τώρα τη Σαρακοστή, ας φορέσουμε, κατά τον υμνωδό, «την πανοπλία του Σταυρού, έχοντας για θώρακα την προσευχή, για περικεφαλαία την ελεημοσύνη και για πολεμικό μαχαίρι τη νηστεία, που κόβει από την καρδιά κάθε κακία». Βέβαια, ένδυμα και πανοπλία μας δεν είναι τα δικά μας ασκητικά κατορθώματα, αλλά τελικά είναι ο ίδιος ο Χριστός. «Τον Χριστόν ενδύσασθε», μας προτρέπει αμέσως μετά ο απόστολος Παύλος. Αυτόν ενδυθήκαμε με το βάπτισμά μας· γι' αυτό και ο αγώνας της Σαρακοστής ουσιαστικά πρέπει να αποσκοπεί στην ανανέωση και επανάκτηση της θείας Χάρης που πήραμε στο βάπτισμα.

Οι ασθενείς και οι δυνατοί

Η «καινή κτίση», η καινούργια δημιουργία, στην οποία μας οδηγεί το βάπτισμα, δεν είναι κάτι δεδομένο και αυτονόητο. Και τότε, όπως και σήμερα, οι προσερχόμενοι στην Εκκλησία δεν μπορούσαν εύκολα να αποβάλουν όλα τα νεκρά στοιχεία της προηγούμενης ζωής τους. Πάθη, προλήψεις και πλανεμένες θρησκευτικές συνήθειες ήταν βαθιά ριζωμένες μέσα τους και χρειάζονταν πολύ κόπο για να ξεριζωθούν. Έτσι, τότε υπήρχαν οι ιουδαίζοντες χριστιανοί, που εξακολουθούσαν να διατηρούν στοιχεία της ιουδαϊκής θρησκευτικότητας· για παράδειγμα, δεν έτρωγαν χοιρινό κρέας. Στη συνέχεια, για να μη σχολιάζονται, αποφάσισαν να μην τρώνε καθόλου κρέας και εμφανίζονταν με υπερβολικές

νηστευτικές τάσεις.

Αυτός ο απόστολος Παύλος τους ονομάζει «ασθενείς», τους οποίους θα έπρεπε, όσοι είχαν σωστή πίστη και δεν έκαναν τέτοιες διακρίσεις φαγητών, να τους αποδέχονται και να μην τους κατακρίνουν. Από την άλλη βέβαια, θα έπρεπε και οι «ασθενείς» να μην κατακρίνουν τους «εσθιόντες», διότι όλοι είμαστε δούλοι του Θεού και μόνον Εκείνος έχει το δικαίωμα της κρίσης, ως μόνος Κύριος και Κριτής μας. Ακόμη κι αν πράγματι οι μεν η οι δε όντως αμαρτάνουν, στον Θεό αμαρτάνουν. Και επομένως, λέει ο ιερός Χρυσόστομος, «αν ο Θεός στον οποίο αμαρτάνουν δεν κρίνει κανέναν πρόωρα αλλά μακροθυμεί, περιμένοντας την επιστροφή του αμαρτωλού, ποιός είσαι συ που άκαιρα και αδιάκριτα αγχώνεις τους ενόχους και τους καταπιέζει;».

Δυνατός ο Θεός ο στήσας αυτόν

Κορυφαίο παράδειγμα θεομίμητης μακροθυμίας και προσευχής για τη σωτηρία όχι μόνο «ασθενούς» αλλά βουτηγμένου στην αμαρτία ανθρώπου, είναι η αγία Μόνικα. Με τα δάκρυα της προσευχής της οδήγησε όχι μόνο στη μετάνοια αλλά και στην αγιότητα τον υιό της άγιο Αυγουστίνο. Ο ίδιος περιγράφει με συγκλονιστικό τρόπο τη στιγμή της μεταστροφής του: «Από μέσα μου έβγαιναν κραυγές απόγνωσης: Πόσο θα διαρκέσει αυτό, Κύριε; Γιατί συνέχεια αναβάλλω την επιστροφή μου; Γιατί δεν βάζω τούτη τη στιγμή τέλος στα αίσχη μου; Και ξαφνικά ακούω μία φωνή: Πάρε και διάβασε! Πήρα το βιβλίο του Αποστόλου και διάβασα το πρώτο κομμάτι που έπεσε στο βλέμμα μου».

Το απόσπασμα που διάβασε ο Αυγουστίνος ήταν το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα. Ήταν η αρχή μιας δυναμικής μετανοίας· μιας πορείας από το σκοτάδι της αμαρτίας στο φως του Χριστού. Με τις πρεσβείες του, ας πορευόμαστε σταθερά τη δική μας πορεία μετανοίας, αξιοποιώντας και τις πλούσιες ευκαιρίες της φετινής Σαρακοστής.

Πηγή: agiazoni.gr